

[K. B. Andersen.]

lerne af det nordiske samarbejde, nemlig Fondet for dansk-norsk Samarbejde, var ude for, og der blev udtrykt ønske om, at der måtte kunne findes udvej for en fortsættelse af fondets virksomhed.

Jeg skal — bl. a. på grund af det sene tidspunkt — ikke her gå i enkeltheder vedrørende dette arbejde, som er velkendt for tingets medlemmer, men blot sige, at det er hævet over enhver tvivl, at f. eks. det stipendieprogram, som allerede har betydet, at omkring 1 500 nordmænd har været på studierejse hernede og et lignende antal danske i Norge, givet har spillet en vældig rolle for dansk-norsk forståelse.

Det vil formentlig også være en del af tingets medlemmer bekendt, at der siden krigsafslutningen har været gjort flere forsøg på at skabe et dansk-svensk kulturfond som et synligt udtryk for taknemlighed over for Sverige for hjælp på mange områder i krigens år. Helt naturligt forekommer det også at skabe et dansk-finsk fond for at søge at bringe Danmark og Finland endnu nærmere sammen. Alle, som har taget del i det nordiske arbejde, ved, at netop i forholdet til Finland er der et særligt behov for et gensidigt kulturarbejde i nordisk ånd, fordi geografiske og mange andre forhold har bevirket og bevirker, at der hidtil har været færre forbindelsestråde mellem Danmark og Finland end i forholdet til de nærmere liggende lande.

For at runde det nordiske billede af medtager lovforslaget også en udbygning af det eksisterende dansk-islandske fond og det dansk-færøske kulturfond. Jeg har nok set en avisprotest mod dette med „dansk-færøsk“, da Færøerne jo er en del af Danmark, men her, hvor vi taler om det kulturelle samarbejde, er det vel netop rigtigt også at tænke på samarbejdet mellem de to folk i det danske rige, det færøske og det danske.

Jeg synes virkelig, det er et lovforslag med meget store perspektiver, den højtærede statsminister her har fremsat. Om

selve formålene bliver der næppe megen uenighed. Det nordiske samarbejde og den nordiske tanke har betydet og betyder så megen inspiration for os her i landet, at alle må kunne se værdien af de planer, der her er forelagt. Men selve disse formål er jo kun den ene side af sagen. Den anden er spørgsmålet om tilvejebringelse af de nødvendige midler til planernes virkeliggørelse, og her mødes den nordiske plan med regeringens overvejelser med hensyn til anvendelsen af overskuddet fra nogle af de krigsforsikringsforbund, som blev oprettet i forbindelse med sidste krig, et beløb, der i dag udgør ca. 22,5 mill. kr.

En anvendelse af dette overskud til de angivne formål muliggør en endelig afvikling af endnu en af posterne fra krigsårenes regnskab.

En og anden vil måske studse og også protestere, hvad man har set nogle enkelte eksempler på i pressen i disse dage, ligesom tilfældet var, da spørgsmålet om anvendelsen af disse beløb sidst var til behandling her i tinget i samlingen 1953-54. Det blev sagt dengang, som også fremhævet nu i nogle dagblade, at folketinget ikke på den måde bør disponere over penge, som rettelig tilkommer forsikringstagerne i de pågældende forsikringsforbund. Det er selvfølgelig ubestrideligt, at pengene for så vidt tilkommer forsikringstagerne, men det synes at være lige så ubestrideligt, at det ikke er muligt at foretage en tilbagebetaling, hvilket umiddelbart kunne synes at være den rimeligste løsning.

Som nævnt i bilag 2 til lovforslaget, den udtalelse, man i slutningen af 1954 indhentede fra kammeradvokaten, gør kammeradvokaten for det første opmærksom på, at det ikke med føje kan drages i tvivl, at lovgivningsmagten er kompetent til at træffe bestemmelse med hensyn til overskudsbeløbenes anvendelse. Kammeradvokaten citerer derefter henvendelsen fra forvaltningsnævnene, hvori det påpeges, at omkostningerne ved tilbagebetaling vil blive uforholdsmæssigt store; det vil være et